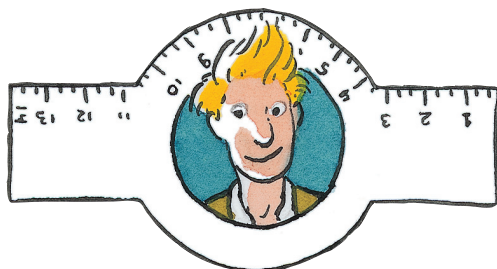

Mirjam Oldenhave

Mees Kees

De sponsorloop

Met illustraties van Rick de Haas

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Sneeuw

6 Vandaag ben ik achteruit naar school gelopen. Het had gesneeuwd en ik was de eerste die erdoorheen liep. Het leek me zo grappig als mees Kees straks mijn spoor in de sneeuw zou zien. Dan zou hij denken: hé, wat gek, dit kind is van school naar huis gelopen in plaats van andersom.

Achteruitlopen is heel zwaar, want je moet steeds omkijken, anders knal je tegen een lantaarnpaal op, of je valt van de stoeprand.

Ik dacht: stel je voor dat de klokken nu ook ineens achteruitlopen. Dan zou ik doorlopen, alsmaar door en door, steeds verder achteruit, net zolang totdat de klok twee jaar en acht maanden terug was gedraaid, en dan zou ik naar huis bellen, en mijn vader zou opnemen want toen leefde hij nog net.

‘Papa, je moet snel naar het ziekenhuis,’ zou ik zeggen. ‘Want vannacht krijg je een hartaanval, en daar kunnen ze je nog op tijd redden!’

En mijn vader zou antwoorden: ‘Goed dat je het zegt, Tobias, ik ga meteen!’

Toen ik bij het schoolhek was, kwam Sep er net aan. Op zijn muts stond: *koud hè?* Hij ging ook meteen achteruitlopen. Dat doen beste vrienden: niks vragen, meteen actie.

We liepen naar het bankje op het schoolplein en gingen zitten. Ik vertelde waarom ik achteruitliep. Sep vond het zelfs nog grappiger dan ik.

‘Hé Tobias, zullen we kruiwagentje doen?’ vroeg hij. ‘Dan denkt mees Kees dat je op je handen hebt gelopen!’

Goed idee! Ik zette mijn handen op de grond, hij pakte mijn benen en zo liepen we een rondje om de bank heen. Maar helaas zag het spoor in de sneeuw eruit alsof ik gewoon op handen en voeten had gelopen, want je zag natuurlijk Seps voetsporen erachter.

‘Mijn vingers zijn bevroren,’ zei ik.

‘Pas op, ze kunnen afsterven, en dan breken ze, net als takjes!’ waarschuwde Sep. ‘Hier, neem maar een handschoen van mij, dan wisselen we steeds om.’

Ik trok hem heel voorzichtig aan, want ik hoorde de takjes al kraken in mijn fantasie.

Toen kwam Dreus, het hoofd van onze school. ‘Goedemorgen jongens,’ groette ze.

Ik zwaaide met Seps ene handschoen en Sep met zijn andere. We konden niks zeggen, want we hadden alle krachten nodig om ons lachen in te houden.

De muts van Dreus!

Ze dacht zeker: Sinterklaas heeft toch ook een mijter,

waarom ik dan niet? Sep neuriede heel zachtjes: 'Zie ginds komt de stoomboot,' wat echt gemeen was, want ik hield het niet meer en stortte voorover in de sneeuw van het lachen. Toen ik weer overeind kwam, was ze gelukkig al naar binnen. Je kon aan mijn afdruk in de sneeuw zelfs zien dat ik lag te lachen.

Ha, daar kwam mees Kees aan. Hij droeg een rode schaatsmuts met van die Spidermanstrepen erdoorheen. De moeder van mees Kees kan echt goed breien!

Hij ging naast ons zitten en keek verbaasd naar het spoor rondom het bankje.

'Ik heb een stukje op mijn handen gelopen!' zei ik.

Mees Kees floot bewonderend. Ik probeerde het ook, maar mijn lippen waren bevroren.

'Kunnen je lippen ook afbreken?' vroeg ik.

'Niet zo één, twee, drie. Alleen als je heel wild gaat zoenen,' zei mees Kees.

Wij moesten lachen, maar mees Kees bleef serieus. 'Soms doen mensen dat, hoor! Daar komt het woord "kussengevecht" vandaan.'

Toen gingen we een sneeuwpop maken.

'Ik doe mee!' Jackie kwam aanrennen. Jammer, want zij wil altijd precies de verkeerde dingen. En ja hoor, ze ging gewoon aan de andere kant tegen onze bal aan staan duwen!

We kregen bijna ruzie, maar toen zei mees Kees: 'Weet je wat? We maken geen sneeuwpop, maar een sneeuwklas. We gaan heel 6b bij elkaar rollen!'

Er kwamen steeds meer kinderen uit onze klas meehelpen.

'Maakt iedereen zichzelf?' vroeg Lisa. Ze droeg een zwarte muts met zakjes eraan, waar haar staartjes precies in pasten. Nu leek ze sprekend op Mickey Mouse.

‘Je mag maken wie je wil,’ antwoordde mees Kees.

Jackie had zichzelf twee keer gemaakt en ze was al aan de derde bezig. Ik denk dat ze een hele klas vol Jackies bij elkaar probeerde te rollen.

Maar nog erger was dat de kinderen van de andere klassen ook hun eigen groep gingen rollen. Straks was de sneeuw op! Wij hebben een heel klein schoolplein, dus zoveel lag er niet.

‘Hé, dat is mijn kop!’ schreeuwde Sep.

Kevin van groep acht rolde grijnzend de bal van Sep voor zich uit.

‘Hé!’ riepen wij allemaal. Meer durfden we niet, want Kevin is groter dan wij.

Toen ging de bel. Meester Niek van groep acht kwam in de deuropening staan. ‘Naar binnen, mensen!’ riep hij.

Kevin bleef aarzelend staan. ‘Jij eerst,’ zeiden zijn ogen tegen Sep.

‘Kun je lang wachten, lelijkerd,’ antwoordden die van Sep.

‘Kevin, tempo!’ riep meester Niek. ‘Huppekee!’

Mees Kees riep ook ‘tempo’ en ‘huppekee’, want hij is stagiair dus hij moet de andere meesters nadoen. ‘6b, tempo! Hier verzamelen voor de buitenles, huppekee!’

‘Buitenles? Hebben jullie soms natuurkunde?’ vroeg meester Niek.

Mees Kees knikte.

We gingen met een ernstig gezicht bij hem staan. Alle andere kinderen liepen mopperend naar binnen. Kevin liep achteruit. Niet als grap, maar hij wilde zijn bal zo lang mogelijk in de gaten houden. Sep was er al langzaam naartoe gelopen.

Kevin stak zijn hand op en Sep zwaaide terug. Eerlijk gezegd denk ik dat Kevin zijn middelvinger opstak, maar hij droeg wanten dus dat zag Sep niet.

10

‘Sneeuw,’ zei mees Kees en hij pakte een handje sneeuw zodat wij zagen waar hij het over had. ‘Sneeuw is eigenlijk niets meer dan bevroren water.’

Verder wist hij niet zo veel over sneeuw te vertellen, dus meester Niek moest nu echt weg. Maar nee, die bleef heel geboeid staan luisteren.

‘Sneeuw is meestal rondom het vriespunt, dus omstreeks een graad of nul,’ ging mees Kees verder.

Meester Niek knikte nadenkend.

‘Tom, reken jij maar eens uit hoeveel sneeuwpoppen je kunt rollen van de sneeuw die hier ligt,’ zei mees Kees.

Dat was slim van hem. Tom kan heel goed rekenen en geeft niet snel op. Hij kan bijvoorbeeld zijn eigen leeftijd in uren zeggen en als je hem niet tegenhoudt, gaat hij door met minuten.

‘Het schoolplein is ongeveer dertig bij dertig meter en er ligt vijf centimeter sneeuw,’ begon hij. ‘Eén pop bestaat uit drie ballen, we hebben dus zestig ballen nodig, met een doorsnede van veertig centimeter per bal. Ik ga uit van een samenpletfactor van vijf, dus...’

De deur van de school ging dicht, meester Niek was weg.

Tom keek hulpeloos naar mees Kees. ‘Ik kan niet inschatten hoeveel sneeuw de ándere kinderen al hebben gebruikt.’

Mees Kees trok Toms muts recht. ‘Dit hoofd moeten we goed warm houden! Kom, we gaan naar de zijkant van de school, daar is de sneeuw nog vers!’

En niemand kan ons zien, dacht ik.

Eigenlijk mochten we daar niet komen, omdat het niet echt bij het schoolplein hoorde. Maar ja, mees Kees kon nu eenmaal niet álles weten.

We liepen er heel rustig heen, want tijdens natuurkunde wordt er niet gejuicht, natuurlijk.

‘Rollen, jongens!’ riep mees Kees. ‘En denk aan de samenpletfactor!’

11

We bedachten een heel goed systeem: wij rolden de ballen en Fred zette ze op elkaar. Hij leek vandaag nog meer op een baviaan dan anders, omdat hij een soort bruine bontmuts op zijn hoofd had. Hij sjouwde alle zware ballen op hun plek. ‘Makkie,’ zei hij steeds. Hoe zwaarder de bal, hoe harder hij het zei.

Na een uur waren we klaar. Daar stonden we: 6b, maar dan van sneeuw.

Mees Kees zette zijn Spidermanmuts op de kop van de grootste sneeuwpop. ‘Dit ben ik.’

Toen tekende Bart snel een wenkbrauw op de eennagrootste pop en plakte daar een propje sneeuw tegenaan. ‘Dit is Dreus met haar tarwewrat.’

Karim prikte er zes strootjes in, dat waren de haartjes op de wrat. Net als bij de echte Dreus!

Iedereen verzong iets leuks bij zijn pop. Winston bijvoorbeeld zette zijn winterpet erop. Hij droeg gewoon zijn eigen petje eronder, hoor! Winston gaat echt niet met bloot haar lopen. 'Dit is M.C. Winston,' zei hij. 'Hey man, alles goed?' Hij deed een heel grappige *highfive*, het leek net of de pop meedeed.

Hasna prikte haar buitenbeugel in haar pop. Zij had trouwens de mooiste pop van de hele klas en misschien wel van de hele wereld. Manon zette haar oorwarmers op het hoofd van haar pop en Aukje wilde zelfs haar brilletje wel even afstaan.

Toen kwam Sep naar buiten gerend. We dachten dat hij naar de wc was, maar nee, wat had die gek in z'n hand? De wollen mijter van Dreus.

'Alleen voor de foto, ik hang hem meteen weer terug.' Hij zette de muts op de Dreuspop en mees Kees maakte snel een foto met zijn mobiel.

We wilden allemaal op de foto met de muts van Dreus op ons hoofd, maar dat mocht niet van mees Kees.

